

Arrest

nr. 161 006 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 17 juli 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig uit het dorp Shudrong, gelegen in Nyagy stad, Dege district, Ganzi

prefectuur, Sichuan provincie, de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). U groeide op in Shudrong, en hielp uw familie met het hoeden van de dieren en het bewerken van de velden. Wanneer u veertien jaar oud was ging u naar het Nyagu klooster waar u tot achttienjarige leeftijd verbleef. Tijdens uw verblijf in dit klooster moest u zich steeds verbergen wanneer de Chinezen langskwamen. Volgens hen was u immers te jong om monnik te zijn en in het klooster te verblijven. Wanneer u achttien jaar oud was, ging u naar een bijeenkomst en hoopte u om hierna 'officieel' tot monnik benoemd te worden. Omdat alle plaatsen reeds werden ingevuld, kon u samen met drie anderen (officieel) geen monnik worden en dienden jullie het klooster te verlaten. Vervolgens besloot u om Tibet te verlaten en zocht u naar manieren om naar India te reizen. Twee jaar later, op twintigjarige leeftijd, wilde u een Chinees paspoort aanvragen bij de daarvoor bevoegde instantie in het district waar u woonde. Omdat iemand uit uw woonplaats aan een medewerker van deze instantie vertelde dat u monnik was, kreeg u geen paspoort. U liet gedurende één jaar uw haar groeien zodat u eruit zag zoals andere burgers en ging opnieuw een paspoort aanvragen. U verklaarde dat u naar Nepal zou reizen en verkreeg een Chinees paspoort.

U verliet Tibet in juni 2006, wanneer u 21 jaar oud was, en reisde via het opvangcentrum te Kathmandu (Nepal) naar India. Nadat u in augustus 2006 aankwam in India, ging u naar het klooster in Mundgod (Zuid-India). Gedurende de periode dat u in India woonde, verbleef u voornamelijk in het klooster. U werd één keer geslagen door Indiase moslims omwille van uw Tibetaanse afkomst en boeddhistische geloofsovertuiging. U meldde dit incident noch bij de politie, noch bij het klooster waar u verbleef. Verder nam u regelmatig deel aan protestacties in India tegen de Chinese autoriteiten. U ondervond geen persoonlijke problemen in India.

In 2007, 2008 nam u deel aan een grote manifestatie in Delhi. De Chinese autoriteiten kregen een foto van u tijdens de manifestatie in India in handen. Nadien gingen zij naar uw familie in Shudrong, vertelden ze hen dat ze op hoogte waren van uw activiteiten in India en eisten ze dat u zou terugkeren naar Tibet. Sinds 2010 komt de Chinese politie regelmatig naar uw ouderlijk huis en vallen ze uw ouders lastig. Ze vertelden uw familie steeds dat u zich moest distantiëren van de Dalai clique of moest terugkeren naar Tibet. Ze dreigden uw familie te straffen volgens de Chinese wet indien u niet aan deze eisen zou voldoen. U hebt geen contact meer met uw familie in Tibet sedert juni 2014.

Eind 2014 verliet u het klooster in Mundgod en verbleef u gedurende een periode van drie maanden in Delhi. In februari 2015 verliet u Delhi per vliegtuig en reisde u via Bangkok naar Dubai. U maakte gebruik van uw Identity Certificate (IC) tot u in een vliegtuig in Dubai incheckte. Nadien reisde u met een vals Taiwanees paspoort. U reisde via Turkije, Spanje en Frankrijk verder naar België. Uw IC werd in Spanje door de smokkelaar verscheurd.

In België startte u een relatie met Tsering Dolma (DVZ nr 6850117).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: zeven foto's, een kopie van een pagina uit uw Chinees paspoort, uw Green Book, drie attesten van de opvangcentra in Nepal en India, en twee reisdocumenten.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie Chinees paspoort, Green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Lobsang Sangay (alias Ezhu, Otuk, Thupten Singe, Thupten Sangyal), geboren op 2 december 1986 en geboren te Shudrong, gelegen in het district Dege, de prefectuur Ganzi, Sichuan provincie, de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p.3-8/20) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2006 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in

India en deelname aan manifestaties tegen de Chinese autoriteiten in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2006 heeft u van augustus 2006 tot februari 2015 in India verbleven. Van augustus 2006 tot december 2014 verbleef u in het klooster te Mundgod. Nadien verbleef u drie maanden in Delhi tot aan uw vertrek uit India.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p.14/20).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u het volgende. Als hoofdrede waarom u India hebt verlaten, verklaart u dat uw familie in Tibet regelmatig werd lastig gevallen omwille van uw lidmaatschap bij de Dalai clique. De Chinese autoriteiten zouden geëist hebben dat u zou terugkeren naar Tibet of de Dalai clique in India zou verlaten. Anders zouden zij handelen volgens de Chinese wetgeving. Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Vooreerst wijst dit niet op een persoonlijke vrees in uw hoofde. U verwijst immers naar problemen die uw familie in Tibet zou ondervinden. Ten tweede geeft u aan dat u niet meer in India kan verblijven omwille van uw lidmaatschap bij de Dalai clique, maar dient het CGVS u erop te wijzen dat u nooit enige poging hebt ondernomen om zich te distantiëren van deze groep waardoor u de door u beweerde problemen in Tibet zou tenietdoen. U besloot om India te verlaten omdat u had vernomen dat enkele andere dorpsgenoten hun familie in Tibet niet meer werd lastig gevallen nadat zij India verlieten (zie gehoorverslag CGVS p.13-14/20). Ook geeft u aan dat u sinds een jaar geen contact meer hebt met uw familie, en kan u niet met zekerheid zeggen of zij met rust worden gelaten door de Chinese autoriteiten. Aldus baseert u zich louter op de veronderstelling dat hun problemen op deze manier opgelost zouden zijn. Ten derde dient het CGVS u erop te wijzen dat u stelt dat uw familie sinds 2008 wordt lastiggevalen, terwijl u tot december 2014 in het klooster in India verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.13-14;18-19/20). Dit doet echter afbreuk aan de ernst van de problemen. Verder legde u geen enkel document neer ter staving van de problemen van uw familie in Tibet. Het bovenstaande doet dan ook vermoeden dat uw vertrek uit India is ingegeven door andere motieven.

Voorts vermeldde u dat u één keer werd geslagen door Indiase moslims. U ondernam geen actie om dit te rapporteren aan het klooster en/of de Central Tibetan Administration (CTA). Als verklaring hiervoor stelde u dat er vele mensen werden geslagen in India en u door het klooster werd opgedragen deze incidenten te tolereren (zie gehoorverslag CGVS p.12-13/20). Het feit dat dit om een éénmalig incident gaat en u geen melding maakte van dit voorval bij het klooster of de CTA, ondermijnt dan ook de zwaarwichtigheid van dit incident. U hield aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico

lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd tot Bangkok en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u de waarde van dit identiteitsdocument niet kende en u het door de smokkelaar liet vernielen (zie gehoorverslag CGVS p.14-15/20). Bovendien verklaarde u dat uw IC in Spanje werd vernield omdat het document geen nut meer zou hebben en de kans bestond dat u zou teruggestuurd worden naar India bij een eventuele arrestatie. Gezien u verklaarde dat u sinds uw vertrek uit Bangkok gebruik zou gemaakt hebben van een vals Taiwanees paspoort, is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar (onnodig) het risico nam om uw IC gedurende de reis van Bangkok tot Spanje bij te houden terwijl hij het toch zou vernielen in Spanje (zie gehoorverslag CGVS p.15/20). Verder legde u twee documenten neer ter staving van het vals Taiwanees paspoort dat u gebruikt zou hebben (zie groene map). Zo legde u een kopie voor van een document waarop uw foto staat, met hieronder de naam 'Guo Yi Ming' en datum '11 mei '85' geschreven. Daarnaast legde u kopie neer van een elektronisch visum voor Turkije op deze naam. Naast het feit dat kopieën slechts beperkte bewijswaarde hebben, tonen deze documenten niet aan dat u over een vals Taiwanees paspoort beschikte waarmee u naar Europa reisde. Bovendien kunnen de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde attesten van de opvangcentra in Nepal en India, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw verblijf (in Tibet en India), afkomst, identiteit en reisweg van Tibet naar India gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van een bladzijde van zijn Indiaas reisdocument voor Tibetanen (IC).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.3. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van "*artikel 1 van de Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 § 2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen en van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 § 4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980*".

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoekende partij stelt volgende namen te gebruiken Lobsang Sangay (alias Ezhu, Otuk, Thupten Singe, Thupten Sangyal). Hij is geboren op 2 december 1986 te Shudrong, gelegen in het district Dege, de prefectuur Ganzi, Sichuan provincie, de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Verzoekende partij vertrok naar India in 2006. Verzoekende partij legt een fotokopie voor van haar Green Book, enkele bladzijden van haar Chinese paspoort alsook een fotokopie van het attest van het Reception Centre van Kathmandu, van het Reception Centre van Dharamsala, en een fotokopie van zijn visum van Turkije. Gelet op de Chinese documenten van verzoekende partij, de documenten van de Tibetaanse autoriteiten en het gemak waarmee verzoeker nauwgezet zijn situatie in China toelichtte tijdens het CGVS-gehoor (p. 3-8) wordt haar identiteit en Chinese nationaliteit niet betwist.

2.6. Met de commissaris-generaal kan worden aangenomen dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten. De Raad kan uit de bij het administratief dossier en het verzoekschrift toegevoegde informatie niet besluiten dat niet elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof aanhangt, vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker is ook legaal met een paspoort vertrokken zodat kan blijken dat hij bij zijn vertrek niet vervolgd werd door de Chinese autoriteiten. Echter kan *in casu* wel aangenomen worden dat een persoon met verzoekers verleden, zijn kloosterleven in Tibet en later in India, mogelijk in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zal komen te staan bij zijn terugkeer naar China.

2.7. Hoe dan ook zoals verzoekende partij zelf stelt, was zij intussen sedert 2006 gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekende partij volhoudt dat de Tibetaanse bevolkingsgroep en het Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd worden door de Chinese autoriteiten,

gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.8. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekende partij erop dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*).

2.12. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2006 zonder problemen in India verbleef. Zelfs indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt immers dat *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”*. Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn.

2.13. De door verzoekende partij aangebrachte argumenten vermogen niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. De louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk

wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap, wat voorts ook blijkt uit het verblijf van verzoekende partij in India waarbij zij ook over een RC beschikte en geen melding maakte van problemen bij het vernieuwen, hij steeds legaal in India en een IC verkreeg.

2.14. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. De verwijzingen naar het rapport van de *“Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, renseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 septembre 2013* <http://www.fluechtlinghilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, (p.4)” en van *“TJC, Tibet's Stateless Nationals II, septembre 2011, p.18”*, kunnen slechts bevestigen dat de RC worden verlengd. Dat Tibetaanse mensen met een langer verblijf in India dit slechts om de 5 jaar moeten doen terwijl anderen elk jaar of minder, doet hieraan geen afbreuk.

In tegendeel uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*) kan blijken dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.15. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.16. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar afkeurenswaardig, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde hogergemelde informatie bij het verzoekschrift (*“Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, « Chine/inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », renseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 septembre 2013”*), blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden. Verzoekende partij maakt een selectieve vermelding uit dit stuk hierin ook wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Dit is niet het geval en verzoekende partij toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.17. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van discriminatie en stelt dat wanneer uit *“informatie naar voor komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoekende partij tot deze groep behoort, treedt de bescherming van art. 3 EVRM op. (EHRM, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland)”*. Verzoekende partij verwijst hierbij naar volgende rapporten: TJC, Tibet's Stateless Nationals II, septembre 2011, p. 14, 16, 17, 47; <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>; Institute for Social and Economic Change (ISEC), Tunga tarodi, Tibetans in Bylakuppe, Political and Legal Status and Settlement Experiences, Working Paper 260, 2011, p.7; ODM, The Tibetan Community in India, 30/06/2013, p. 24, 27, 42 s.; USDOS, Country Report on Human Rights Practices 2012, India, 19/04/2013.

2.18. De verwijzing naar algemene rapporten en de stelling dat *“Tibetanen worden eveneens blootgesteld aan onmenselijke behandelingen in India zoals ernstige discriminaties, zeer beperkte toegang tot de arbeidsmarkt, eigendomsrecht, hoger onderwijs en tot andere fundamentele vrijheden, risico's op refoulement, (zie supra). Die ernstige discriminaties vallen onder artikel 3 van het EVRM”*, zonder *in concreto* aan te tonen hoe dit verzoeker treft, is onvoldoende. Dit klemmt te meer nu verzoeker

zelf geen dergelijke zwaarwichtige discriminaties aanhaalt (enkel 1 keer geslagen door moslims), noch kan blijken dat hij gedurende zijn verblijf in India zwaarwichtige problemen had. Integendeel, verzoeker stelt enkel dat hij vreest voor zijn familie in Tibet en hij heeft *“helemaal geen probleem om in India te wonen”* (CGVS-verhoor p. 18). Aldus, voor zover dergelijke algemene verwijzingen *überhaupt* al kunnen ingeroepen worden terwijl, het dient te worden herhaald, verzoeker geen ernstige persoonlijke feiten verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit de verklaringen van verzoekende partij blijken nu zij studies kon volgen zonder dat zij diende te werken, zij een legaal verblijf had in India en zijn RC kon laten verlengen en een IC verkreeg om te reizen naar het buitenland en tevens terug te keren naar India. Haar beweringen inzake verblijfsmoeilijkheden zijn louter theoretisch nu hij geen dergelijke verklaringen aflegde. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de *“sociale groep van Tibetanen”* in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden.

2.19. Verzoekende partij beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen) en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoekende partij vermeldde dat haar familie in Tibet problemen krijgt omwille van haar. Verzoekende partij *“vindt het betreurenswaardig dat men de problemen van de familie van verzoeker niet serieuzer neemt. Voor de Chinese autoriteiten is het verblijf van verzoeker in India voldoende om zijn familie lastig te vallen. De Chinese autoriteiten voelen een verblijf in India als een aanval tegen hun overheid. Of verzoeker zich al dan niet zou distantiëren van de Dalai Clique zou hieraan niets veranderen. Verzoeker dient volgens de autoriteiten terug te keren naar Tibet. Verzoeker wordt misschien niet rechtstreeks door hen aangesproken, maar wel via zijn familie. Zo oefent men druk uit. Bij zijn eerste voetstap in Tibet, zou verzoeker onmiddellijk worden aangehouden. Er is dus wel degelijk een persoonlijke vervolging van de Chinese autoriteiten ten aanzien van verzoeker.”*

2.20. Vooreerst is niet geloofwaardig dat China liever een overtuigde aanhanger van de Dalai Lama naar China ziet terugkeren en al zeker niet uit India waar hij veiliger onder het gecontroleerde gezag van de Dalai Lama staat. Voorts legt verzoeker niet uit waarom China zijn familie zou viseren, nu hij legaal kon vertrekken niettemin de Chinese autoriteiten bekend waren met de jaren die hij in het klooster heeft verbleven. Ook ziet de Raad niet in, en wordt ook niet toegelicht, waarom China zijn familie wel zou lastig vallen wanneer hij in India woont maar niet wanneer hij in België woont. Het tegendeel lijkt veel waarschijnlijker, nu China (economische) belangen heeft te vrijwaren in het Westen. In zoverre verzoekers verklaringen op dit punt kunnen gevolgd worden, terwijl niet wordt aangetoond dat zijn familie inderdaad problemen heeft in China, dan is nog niet aannemelijk dat deze van aard zijn om verzoeker te verontrusten.

2.21. Verzoekende partij toont aldus niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.22. Waar verzoekende partij nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoekende partij verboden zou worden terug te keren naar India. Integendeel verzoeker is vertrokken met een geldige IC, waarvan hij bij zijn verzoekschrift een fotokopie van een bladzijde voegt.

2.23. Inzake verzoekers reisweg en in zoverre verzoekende partij steun kreeg van een agentschap om een visum te verkrijgen dan neemt dit nog niet weg dat het visum authentiek was en in zijn IC werd gebracht. Waar verzoekende partij toch nog volhoudt dat zij haar documenten aan de reisagenten heeft

moeten afgeven -wat niet aannemelijk is-, kan met de hulp van haar familie/vrienden in India, de CTA, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Dit klemmt te meer nu verzoekende partij alle gegevens van haar IC kent en dit document nog geldig is tot 2024 (zie fotokopie van de IC). Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoekende partij laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.24. Ten slotte stelt de Raad vast dat een nieuwe RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRROA's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekende partij kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.25. De overige argumenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.26. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.29. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK